

Burcea Eliza Emanuela spune despre eaînsăşi că-i scriitoare. Eu mă camîndoiesc că are vreo legătură cu această rarisimă calitate. Contemporaneitatea a scăpat de frâiele autocenzurii şi atuncîşi permite orice: să cânte, să se autodeclare scriitoare, să danseze, să picteze, să „politicheze”, să „ministrească”, să dea sfaturi şi să se priceapă, mai general vorbind, la orice.

Sunt nişte poezii publicate pe www.ecreator.ro pe care le-am citit şi am rămas perplex! Nu harul poetic m-a lăsat fără cuvinte (după cum vedeți mi-am revenitîntre timp), ci scandaloasa lipsă a celor mai elementare norme de scriere corectăîn limba românăpe care le-amînfalnitîn versurile (oricum slabe) ale autoarei.

Burcea Eliza Emanuela scrie pe site-ul maîinainte pomenit o poezie cu titlul care m-a făcut atent la mai multe „urme” lăsateîn spațiul virtual de poeta care nu ştie să scrie corect româneşte. Întristat, aflu că poezia se numeşte

„Ce aş dorii”

Nu ştiu ce doreşte Eliza, dar eu aş dori (cu un singur „i”) să nu se mai confeseze în halul ăsta...Degeaba...Dau mai departe de versurile care m-au convins că nu pot să trec nepăsător peste schimonosirea limbii române.

*„Eşti zâmbetul vieţii mele/Întregul meu sens de a **trăii**”*

Sigur, e normal ca fiecare să-şi găsească un sensîn viață, sau dacă nu şi-l găseşte pe al său, e bine deîmprumutat de la ființa iubită, care poate,în mod indubitabil, să ne deaîntregul sens de a trăi (cu un singur „i”!)

Altă poezie(?), altă

„Durere”

Pentru că e greu cînd nu teînveți minte şi scrii ceva care dă bătăi de cap şi celor obişnuițiîn descifrarea cuvintelor cu sensuri ascunse, cum par a fi cele dinîntregul vers subliniat:

*Nu m-am învățat eu minte,/**Că bărbatul te vă minte**/Și îți **v-a** spune povești*

Cum va (fără liniuța despărțitoare) spune poveşti cine a scris asemenea versuri nici nu vreau să mă gîndesc. N-aş vrea să mă apuce o durere chiar mai mare decât cea provocată de bărbatul care te - sau vă? – (va) minți.

Pentru cei care mai cred că oricine poate deveni scriitor, mai „vînez” cîteva greşeli nepermise găsite prin versurile aceleiaşi autoare, fără a mai preciza titlurile.

*„Și legănat să uit de toate,/Nu mă **trezii** te rog,”*

Ba mai bine s-ar trezi(cu un singur „i”)!

Dragoste şi ură. Ură şi dragoste. Şi „ioc”(cum zic şi turcii) scriere corectă...

*Nu îl pot ierta, îl urăsc.../**Iubindul** în ascuns.*

Iubindu-l la vedere sauîn ascuns, nu prea contează cînd e afat de greu să scrii corect...Poate suferința că nu poți scrie elementare cuvinte fără greşeli poate fi mai mare decât o dragoste nêîmpărtăşită cu cel drag!

Se poate trece la măsuri extreme chiar de la intrare. La intrarea în normalitate...

*„Zavorul trag ca tu/În ea nicicând să nu mai **intrii**”*

Când intri (cu un singur „i”) cu asemenea lipsuri de exprimare corectă, e bine ca cineva să tragă zăvorul şi să nu permită accesul, pentru că nu orice român se naşte poet, deşi o vorbă spune asta...

Alte versuri, acelaşi autor(?)...”Leoaică fanără, iubirea” a lui Nichita Stănescu a ajuns o mârțoagă dornică de dragoste care ar face totul

*„Pentru a putea **iubii**/Şi acum, şi mâine/”*

Bine că se poate iubi (cu un singur”i”) mai uşor decât se poate compune o poezie. Pentru unii, mai simplă-i calea poeziei decât cea a iubirii. Patetic, ni se comunică în versuri(?):

*„Si atunci voi **iubii***

 *Sunt doar un biet muritor/**Smulgel** iubite din mine/Să pot **trăii** liniştită”*

Mulți dintre noi vor iubi(cu un singur „i”) limba română, fără a fi vreunul nemuritor. Am vrea ca Eliza să poată trăi (cu un singur „i”), dar iertată să-mi fie amnezia, nu mai ştiu ce trebuie să se înfample prin imperativul s mulge-l
(scris acum corect cu liniuța despărțitoare) pentru a trăi
(cu un „i”) liniştită toată lumea.

Autoarea se simte atrasă în hăul (creator!) şi cere ajutor:

*„**Salveazămă** te rog./Din abisul adânc”*

Ceva asemănător, dar nicidecum identic, ar spune şi gramatica românească:salvează-mă (cu liniuța despărțitoare care-i separă pe cei care ştiu de cei care nu ştiu!)

Dacă-i dragoste, nu poate fi decât pentru cineva cu doi ochi albaştri (cu un singur „i”). Ce melancolie îl poate apuca pe cititor când dă de versurile:

*„Au existat în viața mea /Doi ochi **albaştrii** / O poveste tristă. / Cât te pot **iubii**”*

Când dragostea e aşa de mare, nemaiîncăpând în inimă, iese direct pe ecranul calculatorului, uşurată de angoasa gândului... gândit.

*„Când mă gândesc la tine/Şi cum mă pierd.../Nu pot să gândesc/Nu vreau, să gândesc,
Pur şi simplu te iubesc/Ştii că eu te iubesc./Te iubesc...”*

Sper că versurile se adresează unei ființe iubite, nu limbii materne!

De fapt, nici cine pe cine iubeşte nu-i destul de clar, pentru că am întâlnit de multe ori exprimări...masculine, de genul:

„Este greu să vorbesc/Când sunt îndragostit

Poate nu mai însemn/Nimic pentru tine,/Dar tu vei fi întotdeauna/Specială pentru mine.

Şi când nu voi mai fi/Decât un pumn de ţărână."

Ce bine e că poeta(?) e bine, noi suntem bine şi să ne vedem cu bine‸ıntr-o lume plină de bine, sau, poetic(?) spus,

„Aşa că mi-e bine./Mi-e bine doar/Când sunt lângă tine,/Aşa că mi-e bine.

 Mi-e bine doar când/Te iubesc pe tine,/Aşa că mi-e bine."

Nouă nu ne-a fost deloc bine c‸and am citit aşa „interesante" aşa-zise versuri scrise de Burcea Eliza Emanuela, care despre ea‸ınsăşi spune că

„Sunt născută pe 28 ***iounie*** *1974.Am* ***înveput*** *să scriu din clasa a* ***7 a*** *,dar de publicat am început în urmă cu doar 3 ani."*